

gangspunkt ikke vil kunne afkræves vidneforklaring, medmindre parterne er enige herom.

Retsplejerådet har overvejet, om vidneudelukkelsen bør være absolut, som det f.eks. er tilfældet for præster og forsvarere i straffesager, eller om retsmægleren, som det f.eks. er tilfældet for advokater (bortset fra forsvarere i straffesager), skal kunne gives vidnepålæg af retten, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt, jf. retsplejelovens § 170, stk. 2. Efter Retsplejerådets opfattelse foreligger der for så vidt angår retsmæglerne ikke samme tungtvejende begrundelse for absolut vidneudelukkelse, som det er tilfældet for f.eks. forsvarere i straffesager, hvor en person, der er sigtet eller tiltalt for et strafbart forhold, kan have afgivet en forklaring over for forsvareren, som den sigtede eller tiltalte ikke ønsker at fastholde under straffesagen. Retsplejerådet finder det derfor rigtigst i relation til spørgsmålet om vidneudelukkelse at sidestille retsmæglerne med advokater (bortset fra forsvarere i straffesager). Det betyder, at retten kan pålægge retsmægleren at afgive vidneforklaring, når forklaringen anses for at være af afgørende betydning for sagens udfald, og sagens beskaffenhed og dens betydning for vedkommende part eller samfundet findes at berettige til, at forklaring kræves.

Retsplejerådet har overvejet, om der også er behov for at ændre vidneudelukkelsesreglerne for en tredjemand, der har deltaget i retsmæglingen, således at denne på samme måde som en retsmægler som udgangspunkt skal være udelukket fra at afgive vidneforklaring. Retsplejerådet finder imidlertid ikke anledning hertil, da de hensyn, der som ovenfor nævnt taler for retsmæglerens vidneudelukkelse, ikke på tilsvarende måde gør sig gældende med hensyn til en tredjemand, der har deltaget i en retsmægling. Medmindre tredjemanden er omfattet af den personkreds, der er nævnt i retsplejelovens § 170, stk. 1, vil vedkommende herefter som udgangspunkt være forpligtet til at afgive vidneforklaring om det, der er foregået under retsmæglingen, medmindre retten bestemmer, at forklaring ikke skal afgives, jf. retsplejelovens § 170, stk. 3.

Hvis der opstår spørgsmål om, hvorvidt en part kan pålægges at afgive forklaring, f.eks. hvor parten efterfølgende indkaldes som vidne i en anden retssag, bør spørgsmålet om, hvorvidt parten skal være fritaget eller udelukket fra at afgive (vidne)forklaring om oplysninger, der er fremkommet under retsmæglingen, efter Retsplejerådets opfattelse afgøres efter de almindelige regler herom, herunder navnlig reglen i retsplejelovens § 170, stk. 3.

Der henvises til betænkningen side 164-170.

3.10.5. Justitsministeriet er enig i Retsplejerådets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Det har i forbindelse med høringen over betænkningen været anført, at reglerne om vidneudelukkelse bør udvides til at gælde alle mæglere/mediatorer og ikke kun retsmæglerne. Der er bl.a. henvist til, at hensynet til at imødegå risikoen for, at parterne ellers vil være tilbageholdende med at komme med følsomme oplysninger af frygt for, at mægler vil være underlagt vidnepligt under en eventuel efterfølgende retssag, ikke kun gør sig gældende ved retsmægling, men ved al slags mægling.

Hvis bestemmelsen om vidneudelukkelse skulle udvides til at omfatte mæglere generelt, ville det imidlertid rejse en række principielle spørgsmål omkring vidneudelukkelse på grundlag af en aftalt - og ikke lovbestemt - tavshedspligt. På den baggrund, og da der med lovforslaget i øvrigt alene foretages en regulering af retsmægling og ikke andre former for mægling/mediation, finder Justitsministeriet, at retsplejelovens § 170 om vidneudelukkelse i dette lovforslag alene bør udvides til også at omfatte retsmæglerne.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3 og 4 (forslag til retsplejelovens § 41 d), nr. 5 og 6 (forslag til retsplejelovens § 170) og nr. 7 (forslag til retsplejelovens § 277, stk. 4, og § 279), og bemærkningerne hertil.

4. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser mv.

Lovforslaget indebærer, at domstolene i civile sager kan udpege en retsmægler. Domstolene vil således i medfør af lovforslaget skulle afholde udgifter til en række dommer- og advokatmæglere. Merudgifterne forbundet hermed, som årligt forventes at udgøre ca. 3 mio. kr., indgår i de økonomiske rammer for loven om en politi- og domstolsreform (lov nr. 538 af 8. juni 2006). Lovforslaget skønnes i øvrigt ikke at have økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet af betydning, men vil give erhvervslivet yderligere muligheder for at opnå en forligsmæssig løsning i sager indbragt for domstolene, hvilket skønnes at medføre visse positive økonomiske og administrative konsekvenser.

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for kommuner og regioner og indeholder ikke miljømæssige konsekvenser eller EU-retlige aspekter.